

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 742/2023
13.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела принуда у покушају у продуженом трајању из члана 135. став 2. у вези става 1. у вези члана 30 и 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Николе Матића, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 бр.264/22 од 17.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 13. септембра 2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Николе Матића, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 бр.264/22 од 17.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.253/2021 од 21.12.2021. године окривљени АА и ББ, оглашени су кривим због извршења кривичног дела изнуда у саизвршилаштву, у покушају, у продуженом трајању из члана 214. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. и члана 61. КЗ, за које дело су осуђени на казне затвора у трајању од по три године. У ове казне, окривљенима је урачунато време проведено на задржавању, у притвору и на мери забране напуштања стана почев од 22.03.2018. године до 22.03.2021. године.

Истом пресудом, на основу члана 264. ЗКП, окривљени су обавезани да суду на име трошкова судског пашала плате износе од по 50.000,00 динара сваки, у року до 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.264/22 од 17.03.2023. године, делимичним усвајањем жалбе бранилаца окривљених АА и ББ – адвоката Николе Николића и Луке Николића, пресуда Вишег суда у Београду К бр.253/2021 од 21.12.2021. године преиначена је тако што су окривљени АА и ББ оглашени кривим због извршења кривичног дела принуда у саизвршилаштву, у покушају, у продуженом

трајању из члана 135. став 2. у вези става 1. у вези члана 30. и члана 61. КЗ, за која дела су осуђени на казне затвора у трајању од по једне године и шест месеци, те у које казне им је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана од 22.03.2018. године до 22.03.2021. године, док су жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и бранилаца окривљених у преосталом делу одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Бранилац окривљених АА и ББ – адвокат Никола Матић, поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 бр.264/22 од 17.03.2023. године, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијану пресуду тако што ће окривљене ослободити од оптужбе, или да побијану пресуду укине и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање, уз истовремени захтев да бранилац и окривљени буду обавештени о седници већа на којој се одлучује о поднетом захтеву.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажне пресуде против које је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљених у поднетом захтеву наводи да кривично дело због ког су окривљени оглашени кривим није кривично дело принуда из члана 135. став 2. КЗ, обзиром да из изреке пресуде произилази да окривљени ББ „нигде не упућује никакву претњу, па ни претњу убиством“ док претња коју је упутио окривљени АА критичном приликом „не испуњава основни услов који се захтева код претње, а то је да буде усмерена на конкретна лица“ обзиром да је изговорио „све ћемо да побијемо, видећеш ти после петка, ако се не јавиш мом адвокату да препишеш стан, гледај ме у очи“, а која реченица према ставу браниоца представља тзв. условну претњу која зависи од будуће неизвесне околности и која као таква не може представљати озбиљну претњу у смислу члана 135. став 2. КЗ.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени овога суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело принуда из члана 135. став 1. КЗ чини онај ко другог силом или претњом принуди да нешто учини или не учини или трпи, а квалификовани облик из става 2. истог члана чини онај ко дело из става 1. овог члана учини на свиреп начин или претњом убиством или тешком телесном повредом или отмицом.

Према стању у списима, окривљени АА и ББ су у време и на месту описаном у изреци првостепене пресуде, у више наврата, у стању урачунљивости, при чему су били свесни свога дела и хтели његово извршење, те били свесни да је њихово дело забрањено, претњом убиством принудили оштећеног ВВ да им на штету своје имовине, а на име наводног дуга у износу од 80.500 евра преда у својину стан у Београду, у улици ... број ..., тако што је окривљени ББ дана 13.02.2018. године пришао оштећеном на улици испред зграде у којој станује и упутио му речи „Шта ти замишљаш, кад ћеш

да вратиш паре, купујеш време, немој да видиш шта ће да ти се деси“, а потом дана 23.02.2018. године, окривљени ББ и АА су заједно са НН лицем пришли оштећеном, те му је окривљени ББ упутио речи: „Мене не занима суд, овај се склонио, ти сад има да ми вратиш паре, пази се, имаш и друго дете, жену и овог малог пса малтезера“, док му је окривљени АА упутио речи: „Све ћемо да побијемо, видећеш ти после петка ако се не јавиш мом адвокату да препишеш стан, гледај ме у очи“, након чега је ББ долазио и у предузеће које је власништво оштећеног, распитујући се где се оштећени налази, док је окривљени АА долазио у кафић „ГГ“, који се налази поред улаза у пословне просторије оштећеног, такође распитујући се да ли се оштећени појављивао и када је био ту.

По налажењу Врховног суда, описане радње, које су окривљени АА и ББ предузели критичном приликом, садрже сва законска обележја кривичног дела принуда из члана 135. став 2. у вези става 1. КЗ у саизвршилаштву, у покушају, у продуженом трајању, у вези члана 33. и 61. КЗ, како у погледу објективних елемената и радњи које су предузели упућивањем квалификованих претњи оштећеном ВВ, тако и умишљаја који је био усмерен да оштећеног покушају да принуде да им преда у својину стан, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

При томе, претње које су окривљени критичном приликом упућивали оштећеном ВВ, по оцени овога суда, не могу се сматрати условним, како се то погрешно наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених, већ представљају непосредне претње нападом на живот и тело оштећеног и његових блиских лица, обзиром да је окривљени ББ оштећеном рекао да се пази и да има и дете и жену, а пре тога му је упутио претњу „Немој да видиш шта ће да ти се деси“, док му је окривљени АА рекао да ће све да побију уколико се не јави његовом адвокату, како би им преписао стан. Ово са разлога јер су окривљени критичном приликом оштећеном упутили озбиљне, директне и конкретне претње да ће напасти на његов живот и тело и живот и тело његове породице, које претње по оцени овога суда ништа не условљавају и које су несумњиво код оштећеног створиле осећај страха и угрожености за сопствени живот и живот његове породице, што је у конкретном случају довољно за постојање предметног кривичног дела.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених, то је Врховни суд на основу члана 491. став.1 ЗКП поднети захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић